

یک ربات ساز کوچک:

دوست دارم وسایلی که نیاز دارم را خودم بسازم

«به نظر من در ساخت ربات، جایی برای شکست نیست، زیرا هر فرد ایده‌ی خودش را دارد. به همین دلیل تصمیم گرفته‌ام تا مهارت‌های فراوان رباتیک را یاد بگیرم و بتوانم با ایده‌های جدیدم آینده‌ی بهتری برای خودم، کشورم و مردم رقم بزنم.» این جملات زیبا از دوست خوب شما، پارسا زیبایی فریمانی است که ۱۰ سال دارد و همراه در کلاس ششم مدرسه‌ی امام رضا (ع) واحد ۱۲ ادامه تحصیل خواهد داد. او از کودکی وقتی پدرش مشغول کارهای فنی بوده دقت می‌کرده و علاقه‌ی بسیاری به این نوع فعالیت‌ها داشته است. پارسا اکنون در رشته‌ی رباتیک جزو برترین‌هاست و حرفی برای گفتن دارد. گفت وگویی ما با این مهندس کوچک را دنبال کنید.

اولین انگیزه

چهار سالم که بود کلاس‌های هوش و خلاقیت می‌رفتم، در آنجا از وسایل بازیافتی چیزهای جدید می‌ساختیم. از همان زمان ذهنم درگیر این برنامه‌ها شد.

تابستان سال دوم دبستان، مدرسه یک دوره‌ی کلاس رباتیک گذاشت که شرکت در آن دلیل علاقه‌ام به این مبحث شد. وقتی در حال آشنایی با قطعات و وسایل رباتیک بودم اولین ربات‌هایی که برای شروع کارم ساختم فوتبالیست و انواع ربات‌های جنگجو و پنکه‌ی هوشمند بود، اما حالا برنامه‌ی بعدی‌ام آماده شدن برای مسابقات ربات‌کاپ است.

پیروزی‌های من

اولین موفقیت‌م را سال دوم با کسب مقام اول مسابقه‌ای در مدرسه میان تعداد زیادی از دوستانم با ربات فوتبالیست به دست آوردم، از این تجربه خیلی خوشحال شدم و از مدیر مدرسه آقای خزاعی فرهم یک فلش به عنوان جایزه دریافت کردم. کلاس سوم که بودم در مسابقات ربات‌کاپ شرکت کردم و

سال چهارم با ربات امدادگر در

مسابقات پژوهش سرای رویان حضور پیدا کردم که مقام اول ناحیه را به دست آوردم. سپس در مسابقات شهرداری مشهد شرکت کردم که در آن مسابقه از بین ۳۰۰ طرح، جزو ۵۰ طرح برتر شدم و در سال پنجم دبستان دوباره در مسابقات پژوهش سرای رویان شرکت کردم و با رکورد کمتر از دو دقیقه توانستم برای بار دوم در ناحیه رتبه‌ی اول را کسب کنم.

تلاشی بی‌وقفه

وقتی انسان احساس نیاز به یک وسیله را ببیند کم‌کم به این فکر می‌افتد که آن را بسازد و با چند بار آزمایش به نتیجه‌ی عالی خواهد رسید.

